

עפ"ת 22720/12/16 - יוסף בן דוד - נוכח נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 22720-12-16 בן דוד נ' מדינת ישראל
לפני כב' השופט רענן בן-יוסף
המערער יוסף בן דוד - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד יואב נוריאלי
נגד
המשיבה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רותם נוימן וסרמן

פסק דין

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו [כב' השופט ד. סעדון] (להלן: "**בית משפט קמא**") בפ"ל 11773-11-15.

נגד המערער הוגש כתב אישום בו הואשם כי נהג בהיותו שיכור, בשל השפעת סמים - עבירה לפי סעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") ותקנה 26(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 ובנהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

על-פי העובדות שהוכחו בבית משפט קמא, המערער נהג ביום 03.11.15 ברכב משא אחד מסוג "מאזדה" ביהוד ונעצר על-ידי שוטרים אשר היה ברשותם מידע, לפיו, המערער נהג בהיותו שיכור ונתון תחת השפעת סמים, וכשבגופו תוצרים של סם מסוכן מסוג קנביס.

המערער כפר במיוחס לו, אך בית משפט קמא מצא להרשיעו לאחר שמיעת ראיות. יצוין, שהמערער נמנע מלהעיד להגנתו תוך שימוש בזכותו לפי סעיף 161 לחסד"פ [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חסד"פ**"), וזאת בהיותו מיוצג על-ידי סניגור ומודע לתוצאות המשפטיות של ניצול זכות זו הנובעות מסעיף 162 לחסד"פ.

הערעור נסוב על הכרעת הדין בלבד, ומשכך לא אתייחס לעונש אשר נגזר על המערער.

את ערעורו מבסס המערער על שאלת נטל הבאת הראיות. לעמדתו לא הוצגו בפני בית משפט קמא כל ראיות חיצוניות להוכחת האישום והוא הוצב כולו על ממצאי המעבדה, שקבעה בחוות הדעת של ד"ר שלמך כי בדגימת השתן של המערער נמצאו תוצרי חילוף חומרים של החומר הפעיל בקנביס (**ת/6**), אך ראייה בודדת זו חסרת ערך בשל שנותקה שרשרת הראיות התוך-מעבדתית שלא תיעדה העברת הדגימה מהמבחנה לבקבוקון הדיגום, ומקום ו-23 דגימות נבדקו יחדיו, קיים חשש ממשי של שיוך דגימה של אחר למערער.

בית משפט קמא התייחס בהכרעת דינו לטענות שהועלו על-ידי ההגנה ודחה אותן. אמנם היה מקום, כך סבר בצדק בית משפט קמא, שיערך זכ"ד על שלב העברת הדגימה או 23 הדגימות שנבדקו יחדיו, תוך התייחסות למדבקות הזיהוי שלהן, אך פגם זה, בנסיבות תיק זה, כאשר רישום קיים וכאשר הסניגור נמנע מלחקור בנקודה זו, אינו פגם היורד

לשורש העניין ואין בו כדי ליצור ספק סביר באשמת המערער.

אמנם, הנני מסכים עם חלק מטענות המערער באשר לקביעות בית משפט קמא כגון ההנחה שקשה להאמין שהמעבדה תפעל באופן רשלני, שרישום מזכר על כל פעולה הוא חשוב ושנטל הראיה והשכנוע הוא על המדינה, אך בנסיבות תיק זה, קבלת הטענות אינה מצדיקה קבלת הערעור (סעיף 215 לחסד"פ).

הנני מסכים עם בית משפט קמא שבנסיבות תיק זה היה צריך להרשיע את המערער, דהיינו שאין חשש לעיוות דין בעניינו של המערער ולא קיים חשש להרשעת שווא. טענת המערער כי הבדיקה המעבדתית הייתה הראיה היחידה לאשמתו אינה נכונה.

ניתן היה להרשיע את המערער בדינו אף ללא חוות דעת מעבדה כלל. באמרתו בחקירה של המערער **ת/1** הודה הוא שהוא משתמש בקנביס (חשיש), שלאחרונה עשה שימוש בסם "**לא זוכר שבועיים שבוע**" (גיליון 2 מש' 16 ל-ת/1).

מקום והמערער לא העיד במשפטו הרי על-פי הלכת רע"פ 4142/04 **מילשטיין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.12.06) קיים "**דבר מה נוסף**" להודאתו המצדיק הרשעתו בדין ואפשר ש"**דבר מה**" נוסף ניתן למצוא גם בעדותה של ד"ר שלמך (עמ' 22 ש' 4-7 לפרוט' בית משפט קמא), שסריקה ראשונית של הדגימה העלתה חשד לנוכחות קנביס בדגימת השתן של המערער.

בנסיבות אלה, אין בידי לקבוע כי נפלה טעות תחת ידו של בית משפט קמא בהרשיעו את המערער, ודינו של הערעור להידחות.

**ניתן והודע היום, כ"ז
שבט תשע"ז, 23
פברואר 2017,
במעמד הצדדים.
רענן בן-יוסף, שופט**